

[Poul Møller.]

koalition mellem socialdemokratiet og venstre, eventuelt med radikal bistand. Den var allerede afvist torsdag aften under forhandlingerne i statsministeriet, og statsministeren gav udtryk herfor under den efterfølgende pressekonference. Det er derfor en kende mærkeligt, at de radikale, efter at dette var konstateret i deres egen nærværelse, næste dag alligevel gav kongen det råd, at en sådan regering skulle forsøges, inden de radikale ville støtte en socialdemokratisk mindretalsregering.

I det hele taget er det, som om proceduren ved regeringsdannelsen nok kunne trænge til visse overvejelser. Jeg tænker her på den kronik, professor Alf Ross skrev lige efter valget, men især på det utilfredsstillende ved, at partierne giver deres råd til kongen, uden at de forinden har orienteret hinanden om, hvad de vil sige. Jeg tror ikke, denne fremgangsmåde fremmer forsøgene på at få dannet levedygtige regeringer. Jeg tænker også på, om kongen virkelig skulle være forpligtet til at lade undersøge de praktiske muligheder for et hvilket som helst urealistisk råd, der gives af de radikale, når de er i knibe, for der var ikke andre end de radikale, der havde tilrådt kongen at undersøge mulighederne for en socialdemokratisk-venstre koalition. Vi mente, at valget burde føre til en regering med det ærede medlem hr. Erik Eriksen som chef. Vi så den naturligvis helst dannet på et bredt grundlag og med os selv som regeringsdeltagere. Vor fremgang ved valget gjorde dette naturligt. Vi havde intet imod, at også repræsentanter for det radikale venstre blev optaget i en sådan regering, hvis vi kunne enes om et arbejdsprogram. Såfremt en sådan regering ikke kunne dannes, erklærede vi os rede til at støtte en ren venstrerering. Denne stilling var klar. Vi ønskede at gøre alt, hvad vi kunne, for at vor fremgang blev udmøntet i en borgerlig regering.

De radikale ville ikke være sammen med os, og de ville ikke have en ren venstre-regering. Det første overraskede os for så

vidt ikke, for ingen fordomme er så seje som det radikale venstres. Det ærede medlem hr. Baunsgaard har i en kronik skrevet som sin begrundelse for den radikale uvilje mod mit parti, at formanden for det konservative folkepartis folketingsgruppe, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, står liberalismen fjernere end nogen anden. Det er vel nok noget overdrevet; det ærede medlem kan f. eks. tænke på det ærede medlem hr. Aksel Larsen, men døden skal have en årsag. Nu er det ærede medlem hr. Poul Sørensen den, der er den røde klud. I 1957 ville man heller ikke vide af os, dengang vor formand hed Aksel Møller, og mildere radikale vinde blæste ikke mod det konservative folkeparti, da vor formand var Christmas Møller. Det er ganske tankevækkende, ikke mindst da disse to afdøde politikere efter min opfattelse med fuld ret så ofte fremhæves fra radikal side, men også fremhæves på bestyrelse af det konservative folkepartis nuværende ledelse. Jeg tror aldrig, vi bliver i stand til at præstere en ledelse, som de ærede radikale medlemmer vil være tilfredse med, og som kan overvinde den radikale modvilje mod os. Det er nok ligegyldigt, hvordan vi ter os, men vi kan dog heldigvis bevare håbet om, at den dag kommer, da de radikales rolle er udspillet. Vælgerne har atter en gang bragt næring til dette håb.

Regeringens basis er klar. Den er dannet på grundlag af det radikale venstres og socialistiske folkepartis råd til kongen. Den står således på to ben. Dens ubekvemme stilling beror alene på, at den ikke vil støtte på det ene af benene.

Om den nye mindretalsregerings sammensætning skal jeg ikke udtale mig, for hvis jeg ville vove at betegne de nye ministre som forbedringer, ville det være en fornærmelse mod de afgåede og nedkalde den højtærede formands vrede over mig. Hvis jeg omvendt betegner den nye regering som en forringelse, vil jeg nok kunne glæde de afgåede, men til gengæld ville jeg have karakteriseret de nye ministre på særdeles nedsettende og uretfærdig vis, hvilket ville